

РЕШЕНИЕ

№ 966

гр. София, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 17.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **6267** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 24830 от 03.07.2023 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УРИ433200-70515 от 21.06.2023 г. по описа на Отдел „Пътна полиция“ (ОПП), Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Министерство на вътрешните работи (МВР), подадена от Т. Д. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ап. 60 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП № 23-4332-001756 от 12.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор, ОПП – СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, противоречаща на материалноправни и процесуалноправни правила, поради което същата следва да бъде отменена и да бъде възстановена регистрацията на притежавания от оспорващата автомобил. Излага подробни доводи за събития, предхождащи издаването на оспорената заповед. В хода на проведеното последно съдебното заседание по делото, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява от адв. С., която депозира молба, в която изразява съображения по съществуването на спора и претендира разности – платен адвокатски хонорар, съгласно представения Договор за правна защита и съдействие.

Ответникът – полицейски инспектор към ОПП - СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 773925 от 05.04.2023 г., от А. Л. С., на длъжност „младши автоконтрольор“ при СДВР, ОПП, с който е установено, че О. П. М., ЕГН [ЕГН], на 04.04.2023 г. около 23,35 часа, в [населено място], по бул. Патриарх Е. с посока на движение от бул. В. към бул. С. управлява лек автомобил „Мазда“, рег. [рег.номер на МПС], собственост на Т. Д. Я. При извършена проверка на кръстовището между бул. Патриарх Е. и бул. Х. Б. се указва, че водачът е лишен от правоуправление с Акт, серия ГА, № 940101 от 04.04.2023 г. Водачът е отказал да бъде тестван с техническо средство Дрегер, модел 7510, инвентарен номер ARDM-0217, тариран до 04.2023 г. и е отказал да бъде тестван с Дрегер дръгчек 5000, фабричен номер ARMF-0097, тариран до 01.2024 г. На О. М. е издаден и връчен Талон за медицинско изследване № 086822. Установени са три нарушения, а именно: 1. По чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП – управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред; 2. Чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП - отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не е изпълнено предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и 3. чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико – токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. С акта са иззети СРМПС и 2 бр. регистрационни табели.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 12.04.2023 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца“. Административният акт е издаден по отношение Т. Я. в качеството ѝ на собственик на лек автомобил „Мазда“, с рег. [рег.номер на МПС], който е допуснал МПС да се управлява от лице без СУМПС, което му е отнето по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи. По искане на жалбоподателя са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля О. П. М., които съдът приема за относими към предмета на делото, доколкото същият е управлявал лекия автомобил и са в унисон със събраните писмени доказателства. Отново по инициатива на оспорващата към материалите по делото са приобщени писмени документи от трети неучастващи лица – 04 РУ – СДВР и УМБАЛСМ „Н.И.“ ЕАД, които не са относими към законосъобразността на обжалвания акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща

право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б.“а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на полицейския инспектор при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1496 от 06.12.2016 г. и заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР и заповед № 513з-6324 от 17.08.2018 г. на директора на СДВР.

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.,2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 2 а от ЗДвП, в приложима редакция, предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 и 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

По делото не е спорно, че на 04.04.2023 г. на водача на автомобила на оспорващата около 18,00 часа е съставен АУАН № 940101 за извършени нарушения по чл. 174, ал.3, пр. 1 и чл. 174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП и му е отнето СУМПС. Между страните липсват разногласие, че на същата дата, 04.04.2023 г., но около 23, 35 г. жалбоподателят отново е пътувала в собствения ѝ лек автомобил, който отново е управлява от свидетеля по делото – О. М.. Между страните не е налице противоречие по обстоятелствата, че и при второто спиране за проверка на лекия автомобил св. М. е отказал да бъде проверен за употребата на алкохол и наркотици, както и че е с отнето СУМПС. Действително М. пред съда споделя, че не е разбрал, че са му отнели СУМПС, както и че не е отказвал проверка за алкохол и наркотици, но същият не е

записал, че има възражения в приетите по делото два броя АУАН от 04.04.2023 г. и 05.04.2023 г. Настоящият съдебен състав приема изложеното пред него за защитна теза с цел доказване, че управлението на лекия автомобил не е било умишлено с отнето СУМПС. Тази теза не е достатъчно убедителна, за да обоснове незнание у Т. Я., че О. М. управлява автомобилът ѝ със отнета правоспособност, тъй като са били заедно и при първата проверка.

Тук следва да се посочи, че не се кредитира от съда и тезата, че управлението на автомобила е продиктувано от внезапното влошаване на съществуващо заболяване на жалбоподателя, тъй като има и други начини за посещение на здравен спешен център – такси и бърза помощ.

Оспорената, в настоящето производство, заповед е издадена на основание чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, който текст предвижда „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година“. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е водачът на МПС да е правоспособно лице. Това изискване са отнася както за собственика – водач, така и за ползвателя – водач. Законодателят е поставил знак за равенство между причините, поради които едно лице може да е неправоспособен водач. От мотивите на обжалваната заповед категорично се установява, че О. М. е неправоспособен водач на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, както предвиждане е записано в разпоредбата на чл. 171, т.2а, б. „а“ от същия закон.

В допълнение към горното следва да се посочи, че ПАМ се налага на собственика на МПС, поради което и административният орган има задължение да издири единствено собственика, но не и всяко друго трето лице, имащо отношение към случая. Съответно за налагането на процесната ПАМ е ирелевантно кое е лицето предоставило автомобила за управление, поради което и незнанието на собственика, че автомобилът му е предоставен за управление на неправоспособно лице, не води до отпадане на основанията за налагане на ПАМ, още повече, че жалбоподателят, като собственик се презюмира, че във всеки един момент би следвало да знае къде се намира неговата вещ.

При определяне срока на наложената ПАМ, административният орган правилно е преценил конкретните обстоятелства и е определил минималния предвиден от законодателя срок – 6 месеца. Видно от датата на съставяне на АУАН № 773925 от 05.04.2023 г. и сваляне регистрационните номера, срокът на ПАМ е изтекъл на 05.10.2023 г.

В случая не са налице отменителните основания по чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложена ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Също така, с нейното прилагане се изпълнява и целта на чл. 22 от ЗАНН във връзка с чл. 171 от ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач, който

управлява МПС без да е правоспособен, т.е. тя има и преустановителен ефект. Неотнoсими се явяват ангажираните от оспорващата писмени документи, удостоверяващи данни за здравословното ѝ състояние и за събития, случили се на 04.04.2023 г. Същите не могат да обосноват материална незаконосъобразност на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка. С оглед горното съдът намира обжалвания административен акт за законосъобразен, поради което следва да се отхвърли жалбата. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Д. Я., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП № 23-4332-001756 от 12.04.2023 г., издадена от полицейски инспектор, ОПП – СДВР, с която спрямо нея е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: